

DE BELOFTE VAN EEN SPOOR

De wereld is ooit groter geweest; om precies te zijn tijdens ruwweg de eerste tien jaar van mijn leven. Het park vlakbij mijn huis duidde ik steevast aan als bos. Zo rond deze tijd zag ik ook voor het eerst sporen van tractorbanden, bedenk ik me terwijl ik naar een schilderij van Jaring Lokhorst kijk: **Persian** (122x183; 2014). In het midden van het grote kunstwerk staan twee bandensporen, ruw en met dikke verf geschilderd, alsof ze vers in de aarde zijn gedrukt.

In mijn vroegste herinneringen aan tractorsporen, zijn die verdomd groot; een beetje zoals ik me de voetafdrukken van dinosaurussen voorstelde.

In Espace Enny, waar ik naar **Persian** kijk, hangen ook andere schilderijen van Lokhorst. Op het vrij kleine **Waves** (28x42; 2018) bestaan de golven uit de titel uit een paar brede, wilde verfstreken. Ze lijken wel een beetje op de bandensporen van **Persian**.

Op een dag kwam mijn iets oudere neef op bezoek; hij woonde in een andere plaats. Toen we door het dorp liepen, kwamen we bij de basisschool waar de jongste klassen zaten. Ik weet eigenlijk niet meer of ik toen nog op die school zat of al naar het grotere gebouw was verhuisd. Mijn neef en ik schommelden even, speelden kort in de zandbak, en kropen een keertje door de buis van het klimtoestel. Ik vertelde hem dat er achter het schoolgebouw een grote verzameling tractorbanden lag, waar je in kon kruipen. Als je je buik inhiel, kon je langs het hek op, dat niet helemaal de afstand tussen de ene muur en de andere overbrugde. Ik had dat nog nooit buiten schooltijd geprobeerd, maar liet me door mijn neef overhalen om samen langs het hek te glippen. Ik vond dat destijds een avontuur.

Op Lokhorsts schilderij **Halo** (31x41,5; 2016) is een gaashek afgebeeld, met een groot gat erin. Achter het gaas loopt een figuur: die kan een man zijn, een vrouw, of een kind. Door de afstand zijn het gat en de figuur bijna even groot; alsof deze persoon zich daardoorheen heeft gewurmd, terwijl evengoed duidelijk te zien is dat dat praktisch onmogelijk zou zijn. Toch lijkt het gat eerder een soort toegangspoort. Maar wat is er achter het hek? Misschien is dat irrelevant en gaat het er puur om dat je dáár kunt zijn. Hoe langer ik naar het schilderij kijk, hoe sterker ik denk dat **Halo** over een belofte gaat. Waarvan maakt niet uit, alleen dat het een belofte is.

Een paar jaar later: als klasgenootjes en ik een gat zagen in een hek, of ergens langs konden glippen, dan deden we dat. Het was spannend. Ik had nog weinig symboolbesef, maar zo'n afscheiding maakte het natuurlijk heel duidelijk dat je er niet mocht komen. Ik maakte mezelf wijs dat ik graag wilde zien wat er aan de andere kant was- daar was overigens nooit iets daadwerkelijk spannends, zoals in kinderboeken wel het geval was -, maar misschien ging het uiteindelijk toch om het trotseren van dat hek.

Ik loop terug naar **Persian**. In de bandensporen zie ik **Waves** terug, als een beeldrijm, maar de belofte van **Halo** klinkt er evengoed in door. Zulke sporen wijzen op iets dat is geweest, maar het kind dat ik was kon in deze vormen ook gerust iets anders zien; het bewijs dat hier een dinosaurus of een Transformer liep bijvoorbeeld. Je kunt je eigen herinneringen niet altijd vertrouwen, zeker niet die uit de jongste jaren, maar ik weet vrij zeker dat ik eens in zo'n diepe afdruk een scheepsromp dacht te zien.

MAARTEN BUSER | AUTEUR/GALERIE-ASSISTENT

